

Εγκώμιον εις το Γενέσιον του Αγίου Προφήτου Προδρόμου



Όσιος Θεόδωρος ο Στουδίτης

Στην μαρτυρία του Κυρίου και η φωνή του δούλου

Ακόμα κι αν ο λόγος μας έμοιαζε με ανοιξιάτικο ύμνο καλλικέλαδου αηδονιού, πολύ φτωχά θα πετύχαινε να υμνήσει την μεγάλη φωνή της αληθείας, που γεννιέται σήμερα. Αλλά πάλι, αυτός εδώ ο λόγος, έτσι ασθενικός, ξερός και κακόηχος, πως θα υμνήσει την μεγάλη προφητική δόξα; Πως θα αινέσει το εξαίρετο αποστολικό αξίωμα; Πως θα δοξάσει το παράξενο θάμβος των μαρτύρων; Και διαπιστώνω, εξετάζοντας προσεκτικά τούτο, πως ο καθένας από τους υπόλοιπους αγίους εγκωμιάσθηκε από κάποιον άλλον, ο υψηλός στην αρετή από κάποιον επίσης υψηλό, και ο μετριώτερος από κάποιον μέτριο. Γι' αυτόν, όμως, που τώρα ευφημείται κατ' εξοχήν, το εγκώμιο προέρχεται από τον ίδιο τον Χριστό τον θεό, που είναι η αλήθεια. Γιατί αναφέρει: «Κανείς μεταξύ των ανθρώπων δεν έχει αναφανεί ανώτερος από τον Ιωάννη τον Βαπτιστή». Επειδή, λοιπόν, ο Μεγάλος Πρόδρομος έχει επαινεθεί τόσο ανυπέβλητα από τον Ανώτατο Λόγο (θεό Λόγο), έχει άραγε, ανάγκη, αγαπητοί ακροατές, από τα δικά μας φτωχά

λόγια; Μακριά μια τέτοια σκέψη. Αντίθετα, αποτολμούμε μια τέτοια προσπάθεια ξεπληρώνοντας χρέος δούλου, και κάνοντας υπακοή στον πατέρα και γέροντά μας, με την ελπίδα, πως και μόνη η ενασχόλησή μας με τον Πρόδρομο θα αποβεί προς αγιασμό.

Αγιόλεκτον ζεύγος

Ελάτε, λοιπόν όχι μόνο οι γειτονικές περιοχές, αλλά και όλα τα περίχωρα του νοητού Ιορδάνου, να γιορτάσουμε την ημέρα, να πανηγυρίσουμε με τη γέννηση. Να δούμε το παράξενο μυστήριο, να δούμε το παράδοξο τελούμενο σήμερα, να εμβαθύνουμε στα όσα θαυμαστά συνέβησαν στον Ζαχαρία, να αναγγείλουμε την ευεργεσία, που έγινε στην Ελισάβετ, και να ευχαριστήσουμε γι' αυτήν. Οι γονείς του Προδρόμου δεν ήταν άσημοι, για να αναδειχθεί από τέτοιους αυτός μέγιστος, αλλά, αντίθετα, επίσημοι και περίδοξοι. Ο μεν Ζαχαρίας, σαν άλλος Ααρών και κατά την ηλικία και κατά το αξίωμα, φοράς την ιερατική στολή, δηλαδή το εγκόλπιο, την επωμίδα, τον μακρύ μέχρι τα πόδια χιτώνα με τα κρόσια, την καλύπτρα της κεφαλής και τη ζώνη, και όλα αυτά πεποικιλμένα με χρυσό και πολύτιμους λίθους και υάκινθο και βύσσο, εισήλθε στα Άγια των Αγίων την ημέρα της ιερουργίας του στο ναό. Η δε Ελισάβετ, ισότιμη με τη Σάρρα και μάλλον ως συγγενής της Παναγίας, ανώτερη. Γιατί γεννά μετά από μια περίοδο στείρωσεως και με υπόσχεση Θεού, όχι τον Ισαάκ, που κλήθηκε δούλος του Θεού, αλλά τον Ιωάννη, που υπήρξε γνήσιος φίλος του Κυρίου. Μακαρία άγονη κοιλία, που κυοφόρησε τέτοιο βρέφος «Μακαρία άκαρπη γη, που βλάστησε τέτοιο στάχυ». Γι' αυτόν τον λόγο, δεν πρέπει να διστάζουμε να αναφωνήσουμε και γι' αυτήν με καινούργιο τώρα νόημα, τα λόγια του κατ' εξοχήν μεγαλόφωνου Ησαΐα: «Ευφραίνου, εσύ στείρα, που δεν γεννάς. Κραύγασε και βόησε εσύ, που δεν δοκίμασες ωδίνες τοκετού». Γιατί μέσα από την έρημη μήτρα, άνθισες το κρίνο της αγνείας, το ρόδο της πνευματικής ευωδίας, τον αγρό της εγκρατείας, που φέρει κάθε αγαθό, τον λαμπτήρα, που και στο φως ακόμα της ημέρας λάμπει και κατα φωτίζει την παρουσία του Χριστού, τον Ιωάννη, τον θεοπρόβλητο στρατιώτη του ουρανού βασιλέως, τον άριστο νυμφαγωγό της Εκκλησίας του Χριστού, τον ασίγητο μάρτυρα της πραγματικής αληθείας, τον Ιωάννη, τον βροντόφωνο κήρυκα της μετανοίας, τον ένσαρκο άγγελο του Κυρίου, που φανέρωσε τον Αμνό, ο οποίος πήρε πάνω Του την αμαρτία του κόσμου. Κι αν ακόμα παρουσίαζα περισσότερες ονομασίες για το πρόσωπό του, πάλι δεν θα κατόρθωνα να συμπεριλάβω μέσα σ' αυτές το μέγεθος της αξίας του. Γιατί και

πολλά τιμητικά ονόματα έχει, και πολυάξιος είναι, έχοντας λάβει την μεγαλύτερη Χάρη από όλους τους εκλεκτούς δούλους του Κυρίου.

Πάντων σεβασμιώτερος

Τιμάται, βέβαια, και η γέννηση του προπάτορα Ισαάκ, γιού που συνέλαβε και γέννησε η Σάρρα σε βαθύ γήρας και είπε γι' αυτόν: «Ποιός θα αναγγείλει στον Αβραάμ, ότι η Σάρρα θηλάζει παιδί;» Γι' αυτόν το λόγο και γιορτάσθηκε προς χάριν του η ημέρα της απογαλακτίσεώς του. Τιμάται πάλι και ο Σαμψών, προερχόμενος και αυτός από στείρα μητέρα, που χαρίσθηκε επίσης με θεία υπόσχεση στον Μανωέ. Αναφέρεται στην Αγία Γραφή, πως δεν θα πιεί οίνο ή άλλο οινοπνευματώδες ποτό και δεν θα γευθεί ο,τιδήποτε ακάθαρμο και με αυτόν τον τρόπο πρώτος αυτός θα ηγηθεί της σωτηρίας του Ισραήλ από τα εχθρικά φύλα. Και επί πλέον, για να αποσιωπήσω τις υπόλοιπες περιπτώσεις, και ο Σαμουήλ ο προφήτης τιμάται, που γέννησε η πολυύμνητη Άννα με τον άνδρα της Ελκανά αφιερώνοντάς τον από βρέφος στο θεό. Αλλά, αγαπητοί μου, όλοι αυτοί δεν έτυχαν τόσης μεγαλειότητας, όσης ο Ιωάννης. Γιατί άλλοι προηγήθηκαν κι άλλοι ακολούθησαν τον γραπτό νόμο. Και όπως τα άνθη βεβαιώνουν την άνοιξη, έτσι και ο Ιωάννης, ο γιός Ζαχαρίου του ιερέως και Ελισάβετ της θαυμασίας, έγινε κήρυκας της παρουσίας του Χριστού, άνθισε ανάμεσα στον νόμο και τη Χάρη. Προανέτειλε το άστρο της αυγής το νοητό αναγγέλλοντας την ανατολή του Ηλίου της Δικαιοσύνης. Προπορεύθηκε ο στρατιώτης κάνοντας γνωστή την έλευση του Παμβασιλέως. Ήλθε ο νυμφαγωγός μηνύοντας την αποκλειστική αγάπη του Νυμφίου για τον καθένα μας. Και οι υπόλοιποι, που αναφέρθηκαν, προφήτευσαν ή θαυματούργησαν μετά την γέννησή τους. Αυτός, όμως, ήδη κυοφορούμενος, επλήσθη Πνεύματος αγίου και αναδείχθηκε θαυματουργός.

Προηγείται του Βασιλέως

Μέσα από μια εικόνα, όμως, αρκετά ενδεικτική, θα σας παρουσιάσω το μεγάλο ανάστημα του Προδρόμου. Όπως, λοιπόν, κάποιος βασιλέας εξέρχεται από τα ανάκτορα με βασιλική μεγαλοπρέπεια, έχοντας τοποθετήσει στην πρώτη γραμμή μερικούς ραβδούχους και σκηπτροφόρους, στη συνέχεια υπάτους και υπάρχους, και ταξιάρχους, και στο τέλος κάποιον μεγαλύτερου αξιώματος, μετά από τον οποίο ευθύς αμέσως κάνει ο ίδιος ο βασιλέας την εμφάνισή του, προβάλλοντας με όλη του τη λάμψη μέσα στον χρυσό και τους πολύτιμους λίθους, παρόμοια, νομίζω, στοχάσου και για τον αληθινό και μοναδικό βασιλέα των πάντων,

τον Χριστό και θεό μας. Και όταν επρόκειτο ο βασιλέας αυτός να σαρκωθεί και να κατέλθει στην οικουμένη, προηγήθηκαν αυτού πατριάρχες, όπως ο Αβραάμ, ο Ισαάκ, ο Ιακώβ. Έπειτα ο Μωϋσής ο θείος κήρυκας και ο Ααρών και ο Σαμουήλ και όλη η ομήγυρις των προφητών. Τελευταίος στη σειρά εμφανίσθηκε ο Ιωάννης, και ευθύς ο Δεσπότης Χριστός, που γι' Αυτόν έλεγε ο Ιωάννης: «Αυτός, που με ακολουθεί, ήδη προηγείται, μια που και από καταβολής κόσμου ήταν πρώτος». Και σύμφωνα με αυτό που έχει λεχθεί, αποδεικνύεται, πως ο τελευταίος κατά την τάξη είναι ανώτερος κατά την αξία.

Έτσι, λοιπόν, ο Μέγας Πρόδρομος, σύμφωνα με αυτό που είπε ο Υιός και Λόγος του Θεού, θεωρείται ο κατ' εξοχήν πρώτος ανάμεσα στους προφήτες και τους αποστόλους και όλους τους άλλους γενικά, κλείνοντας τον κύκλο των Προφητών, και ανοίγοντας τον κύκλο των Αποστόλων. Αλλά ερμηνεύοντας την ευαγγελική περικοπή ας ακούσουμε, ποιές είναι οι αγγελίες που έφερε ο Γαβριήλ στον Ζαχαρία.

Η οπτασία του αγγέλου

«Παρουσιάσθηκε σ' αυτόν, λέγει ο Ευαγγελιστής Λουκάς, άγγελος Κυρίου και στάθηκε στα δεξιά του θυμιάματος. Και ταραχθηκε ο Ζαχαρίας, βλέποντάς τον και τον κυρίευσε φόβος». Όντως φοβερά η αγγελική οπτασία, και ο τόπος φοβερός, στον οποίο θεάθηκε. Γιατί έχει ειπωθεί: «Πόσο φοβερός είναι αυτός ο τόπος»! Δεν είναι ένας κοινός τόπος. Είναι οίκος Θεού». Και δεν είναι καθόλου παράδοξη η ταραχή και ο φόβος του ιερέα, μολονότι ο ίδιος ήταν άμεμπτος. Όλα αυτά συνέβησαν σε ένα χώρο, όπου και ο Δανιήλ, «ο άνδρας των επιθυμιών», είδε και εξέστη και έπεσε με το πρόσωπο κάτω και έμεινε άναυδος μπροστά στην ασύγκριτη λαμπρότητα της αγγελικής υπεροχής. «Φανερώθηκε σ' αυτόν, λέει, άγγελος Κυρίου».

Τι έχουν να πουν ύστερα από αυτά, όσοι ονομάζονται «χριστιανοί», ταυτόχρονα όμως, αμφισβητούν την απεικόνιση μιας αγγελικής μορφής, και γίνονται έτσι εικονομάχοι; Αν έχει εμφανισθεί άγγελος σε άνθρωπο, οπωσδήποτε και δεν μπορεί να έχει εικονισθεί με διαφορετικό τρόπο, παρά καθώς έχει εμφανισθεί. Και έχει εμφανισθεί με τέτοια μορφή, όπως και στον Μωϋσή παλαιότερα, στο όρος Σινά, φανερώθηκαν τα Χερουβείμ συμβολικά γύρω από το θυσιαστήριο. Και αν κάτι, που δεν έχει σώμα και σχήμα, μπορεί και περιγράφεται σύμφωνα με την μορφή, με την οποία παρουσιάσθηκε, πως αυτό, που έχει σώμα και σχήμα και πέφτει στην αντίληψή μας με την θέα και την αφή και τις

τρεις διαστάσεις, δεν θα μπορούμε να εικονίσουμε, όπως για παράδειγμα τη μορφή του Σωτήρος, για σαφέστερη απόδειξη της πέρα από κάθε αμφιβολία και αμφισβήτηση σαρκώσεώς Του; Και ας μη μας καταμαρτυρήσουν οι άφρονες, πως μέσα στην εικόνα (με την μορφή του Σωτήρος) συν-περικλείουμε και την θεότητα, μια και η θεότητα δεν εκφράζεται, και δεν κατανοείται, δεν τοποθετείται σε χώρο και δεν σχηματοποιείται, δεν περιορίζεται τοπικά, δεν υπόκειται σε μετρήσεις ηλικίας ή μεγέθους, και είναι έξω από κάθε περιγραφή, γιατί είναι άπειρη και απερινόητη. Αλλά και εδώ, εικονίζοντας απλώς τον άνθρωπο, δεν μπορούμε, αυτό δεν γίνεται, να εικονίζουμε ταυτόχρονα με το σώμα και την άϋλη ψυχή, που δεν σκιαγραφείται, αλλά αποδίδουμε και στην ψυχή και στο σώμα, αυτά που τους ανήκουν. Σ' αυτό δηλαδή που δεν περιγράφεται, το απερίγραπτο, και σ' αυτό που περιγράφεται, την περιγραφή, όπως αποδεικνύει ο Λόγος της αληθείας.

Αξίζει, όμως, να επανέλθουμε στο θέμα μας.

Άκουσε ο Θεός τις προσευχές σου

Και είπε προς αυτόν ο άγγελος: «Μη φοβάσαι, Ζαχαρία, γιατί εισακούσθηκε η δέησή σου». Και αμέσως κατεύνασε τον φόβο με την είδηση, επειδή η αγγελική οπτασία μετά από τον φόβο αφαιρεί την δειλία, ενώ το αντίθετο συμβαίνει με την έφοδο των δαιμόνων. «Μη φοβάσαι, λέει, Ζαχαρία, γιατί εισακούσθηκε η δέησή σου, και η γυναίκα σου Ελισάβετ θα σου γεννήσει γυιό». Πόσο επιθυμητή η θεόσοδο προσταγή! Πόσο πολυπόθητη η υπόσχεση, που κόμισε ο άγγελος! Πέτυχε ο Ζαχαρίας αυτό, που ποθούσε. Έγινε πραγματικότητα αυτό, που παρακαλούσε. Βρήκε αυτό, που επίμονα ζητούσε, δηλ. τον ανακαινισμό της ατεκνίας, και την απόλαυση της καλλιτεκνίας, πράγμα το οποίο δεν στάθηκε συνέπεια φυσικής συνάφειας, αλλά δωρεά και ευλογία, ύστερα από ικετήρια δέηση. Και ούτε η στείρωση ήταν επιτίμιο κατάρας, μη φαντασθείς κάτι τέτοιο, αντίθετα, υπήρξε προτύπωση μεγάλου μυστηρίου. Και πιστεύω σχεδόν με σιγουριά, πως ο θεός άκουσε με προσοχή τις πυκνές και επίμονες ικεσίες του Ζαχαρία, για να διαλυθεί η στείρωση. Δεν έφθασε ακόμα το πλήρωμα του χρόνου. Δεν έφθασε ακόμα η ημέρα της επιφανείας. Τότε πρόσμενε, Ζαχαρία, την τεκνογονία, όταν πρόκειται να έλθει η προσδοκία των Εθνών. Τότε υποδέξου τη λύση της στειρώσεως, όταν θα έλθει η ελπίδα όλων των περάτων της γης. Και επειδή ήλθε η ώρα, νιώσε την παρηγοριά με το ευχάριστο άγγελμα του Γαβριήλ. «Ανακαινίσου κατά την νεότητα, όπως ο αετός. Γνώρισε, λέει,

ξανά ως σύζυγό σου την Ελισάβετ. Γιατί εισακούσθηκε η δέησή σου και η Ελισάβετ η γυναίκα σου θα σου γεννήσει γυιό και θα τον ονομάσεις Ιωάννη». Του έκανε γνωστό και το όνομα, που θα πάρει, κάτι που και η ετυμολογία δείχνει πως θα είναι ουρανόσταλτος.

Ζητεί σημείον

Και είπε ο Ζαχαρίας προς τον άγγελο, κάνοντας στο εξής διάλογο μαζί του, και μιλώντας με θάρρος σαν ίσος προς ίσο. «Με ποίο σημείο θα βεβαιωθώ γι' αυτό, που μου λες; Μου φαίνεται απίθανο και απίστευτο, γιατί εγώ είμαι γέροντας, και η γυναίκα μου περασμένης ηλικίας». Και από το ένα μέρος η αυθόρμητη πατρική έκφραση απορίας καταλογίζεται στον ιερέα αμάρτημα απιστίας. Και από το άλλο μέρος, τα λόγια, που ειπώθηκαν όχι τυχαία, αλλά που βγήκαν μέσα από την εμπειρία της δοκιμασίας, καταδείχνουν, πως ο Ζαχαρίας έχει πάθει το ίδιο ακριβώς με τον μεγάλο θωμά. Και δεν ήταν εύλογο γι' αυτόν, όντας και προφήτης και καταρτισμένος περί τα θεία, να αγνοεί, πως θα μπορούσε, βέβαια, ο θεός και την φύση να ανακαινίσει και τα γηρατειά να ανανεώσει, και μέσα από τα αδιέξοδα να φανερώσει διέξοδο, όπως συνέβη στον Αβραάμ και τη Σάρρα, στη Σουμανίτιδα και σ' ένα σωρό άλλες ποικίλες και πολύμορφες παράδοξες περιπτώσεις. Επειδή, όμως, οι αναγγελίες των μεγάλων και παραδόξων προσδοκιών, καθώς ακούγονται ξαφνικά, συνήθως αναστατώνουν την ψυχή, έτσι και αυτός, νομίζω, κυριευμένος αμέσως από βαθειά χαρά, αναφωνεί και ρωτά: «Με ποίο σημείο θα βεβαιωθώ γι' αυτό, που μου λες;» μη αμφισβητώντας την αγγελία, αλλά θέλοντας να επισπεύσει την πραγμάτωση του ποθουμένου. Μη με απατήσεις κι ούτε να με διαψεύσεις, αλλά δος μου ένα πειστήριο, να το έχω σαν απόδειξη. Όπως το σημείο της περιτομής, που παραχώρησε παλαιά ο θεός στον Αβραάμ, προκειμένου να γίνει πατέρας πολλών εθνών, και να προέλθει από αυτόν βασιλικό γένος. Και όπως πριν από αυτόν, ακόμη παλαιότερα, στάθηκε για τον Νώε το ουράνιο τόξο σαν σημείο καταλλαγής (συμφιλίωσης του θεού με τον άνθρωπο), πως δεν θα επιτρέψει, δηλαδή, άλλον κατακλυσμό. Επί πλέον, και στην περίπτωση του Μωϋσή, η μεταβολή της ράβδου σε φίδι και η γρήγορη αποκατάστασή της, αποτέλεσε αξιόπιστη μαρτυρία στους Αιγυπτίους του ότι φανερώθηκε σε αυτόν ο θεός.

Δίδεται σημείον

Και αποκριθείς, αναφέρεται, ο άγγελος είπε σ' αυτόν: «Και αφού ζητάς σημείο, ιδού, θα το έχεις, όχι, όμως, όπως το θέλεις. Θα είσαι βουβός, και δεν θα μπορείς να μιλήσεις, επειδή δεν

πίστεψες στους λόγους μου, που θα πραγματοποιηθούν εξ ολοκλήρου στον καιρό τους». (Και πρέπει να προστεθεί κάτι, που εννοείται, ότι δηλαδή δεν πίστεψες απλά και ανεξέταστα). Έλαβε, λοιπόν, ο Ζαχαρίας σημείο κατάλληλο με την περίπτωση. Στέρηση φωνής δηλ., μπροστά στη ζωντανή Φωνή, που θα γεννηθεί από αυτόν, δηλαδή, τον Τίμιο Πρόδρομο. Και συστέλλοντας τα χείλη υμνεί με ανήκουστες φωνές τον δοτήρα του τόκου. «Και όταν βγήκε από το θυσιαστήριο δεν μπορούσε, καθώς λέγει ο Ευαγγελιστής, να μιλήσει. Και κατάλαβαν, ότι είχε δει οπτασία μέσα στο ναό. Και εξακολουθούσε αυτός να συνεννοείται μαζί τους με νεύματα, παραμέμοντας κωφός και άλαλος. Από το ένα μέρος, για να μην ερωτάται, μια και δεν ήταν δυνατόν στους γύρω του να πληροφορηθούν όσα ο ίδιος είδε. Και από το άλλο μέρος, για να μένει κωφός σε ανυπόστατους λόγους και φήμες, όντας απορροφημένος εξ ολοκλήρου από το όραμα, σαν να είχε βγει έξω από τις αισθήσεις του». Τίποτε άλλο (παρά η σιωπή και η κώφευση) δεν μπορούσε να φανερώνει καλύτερα το έργο της προφητείας, και ότι ο Ζαχαρίας ήταν πατέρας προφήτου. Και ίσως το γεγονός αυτό να θέτει τελεία και παύλα στη νομική λατρεία, και να αποτελεί το άνοιγμα στην εποχή της Χάριτος δια της γεννήσεως του Ιωάννου. Αφήνοντας, όμως, κατά μέρος τα περαιτέρω σχόλια, αφού ούτε είναι της παρούσης εορτής ούτε ανταποκρίνονται στις δικές μας δυνατότητες, ας επανέλθουμε στο θέμα μας.

Μέγα το τελούμενο μυστήριο

«Και συνέβη, λέγεται, πως μόλις άκουσε η Ελισάβετ τον χαιρετισμό της Μαρίας, εσκίρτησε το βρέφος με αγαλλίαση στην κοιλία της». Ιωάννη, μακάριο βρέφος, ακοίμητο έμβρυο. Ο κυοφορούμενος μέσα στην μητρική κοιλία, πως ταυτόχρονα βρίσκεσαι μέσα στον κόσμο; Ο ήδη ατελής, πως είναι και υπερτέλειος; Έμβρυο μόλις 6 μηνών, πως πολυχρόνιο; Πως, χωρίς ακόμα να μπορείς να διανοηθείς, φρονείς συνετά; Πως, χωρίς να μπορείς να μιλήσεις, ξαφνικά γίνεσαι εύλαλος; Πες μας, λοιπόν, πες μας, πως κλεισμένος μέσα στο σκοτεινό χώρο των μητρικών σπλάχνων, χωρίς να βλέπεις, χωρίς να ακούς, χωρίς να έχεις ακόμα ψελλίσει, χωρίς να έχεις κάνει ακόμα ούτε ένα βήμα, χωρίς να έχεις καν δώσει καλά- καλά ούτε ένα χαμόγελο, πως απόκτησες το διορατικό χάρισμα; Πως εκφράζεσαι τόσο σοφά; Πως θεολογείς; Πως σκιρτάς με τόση χαρά; Γιατί νιώθεις τέτοια αγαλλίαση; Αποκρίσου μας, αποκρίσου μας, άξιε κάθε θαυμασμού. Μέγα το τελούμενο μυστήριο, απαντά, και έξω από κάθε ανθρώπινο

συλλογισμό το διαδραματιζόμενο. Όντως επιτελώ παράδοξα θαύματα, μια και πρόκειται να φανερώσω Αυτόν, που θα υπερβεί τους όρους της φύσεως. Όντας έμβρυο βλέπω, επειδή ακριβώς παρατηρώ να κυφορείται ο ήλιος της δικαιοσύνης. Ακροάζομαι, μια και έχω συνείδηση των πάντων, γιατί γεννιέμαι για να είμαι η φωνή του Λόγου του Θεού. Αναφωνώ, επειδή ακριβώς αντιλαμβάνομαι, πως σαρκούται ο μονογενής Υιός του Πατρός. Σκιρτώ, καθώς αισθάνομαι να παίρνει ανθρώπινη μορφή ο Ποιητής των πάντων. Αγάλλομαι, καθώς στοχάζομαι, πως σαρκώνεται ο Λυτρωτής του κόσμου. Σας αναγγέλλω, απαντά, πως κατεβαίνει ο Θεός στον κόσμο, και προσλαμβάνει την ανθρώπινη φύση. Προπορεύομαι και ετοιμάζω την ελευσή Του, και εγώ πρώτος κατά κάποιον τρόπο προεξάρχω της δοξολογίας ευχαριστώντας τον Θεό. Καθώς και ο Δαβίδ λέει και προφητεύει, «λάβετε τύμπανο, γλυκύφθογγη λύρα και κιθάρα, και υμνήστε και ευχαριστήστε και σεις με τη σειρά σας, και διηγηθείτε τα θαυμάσια Αυτού».

Πηγή κειμένου : alopsis.gr